

Hoa muống biển

Khi những cơn gió nam non đầu hạ đổ về làng chài thì những đám muống biển mọc thành dề đã bắt đầu trổ hoa. Ở Cồn Đen, trên từng doi cát trắng đến nhức mắt giữa trưa hè chói chang là sắc hoa tím bạt lên kiêu hãnh.

Bọn trẻ con một thời cùng nắng cùng mưa cứ rủ nhau vượt qua từng bãi cát để bước chân lên đám muống biển. Cả bọn tung tăng đùa nghịch sau mỗi buổi bắt còng, bắt cáy hay đào don nửa, đào vọp.

Mới ngày nào... Hàng chục năm qua đi rồi, đứa trẻ ngày nào còn lẻo đẻo theo chị ra biển giờ đã lớn tồng ngồng, đôi vai chắc nỡ. Cuộc đời cũng có biết bao sự đổi thay. Lâu lắm rồi tôi mới có thời gian rỗi để đi dạo với chị trên bãi biển. Chị cầm nụ muống biển tím thắm đến nao lòng rồi thở dài. Tiếng thở dài của chị nghe náo lòng. Tôi lặng im để mình chìm vào miền kí ức xa xưa....

Nhà tôi ở ngay cạnh cửa sông Trà Lí đổ ra biển. Bố tôi mất trong một lần ra biển gặp cơn giông bị lật thuyền. Năm ngày sau mới tìm thấy bố tôi đem về mai táng. Chị em tôi sống luôn nhớ lời mẹ dặn, phải mang ơn những người đã đưa bố tôi về... Cơn mưa giông ấy đã giáng bất hạnh xuống gia đình tôi và khiến đời con gái chị cũng đa đoan theo.

Chị tôi hai mươi một tuổi, vừa học xong cao đẳng sư phạm đã phải lấy chồng để nhà không lâm vào cảnh khốn cùng. Anh rể tôi là dân đi xuất khẩu lao động ở nước ngoài nhiều năm về nước nghỉ phép nhờ người mai mối để lấy chị. Mẹ tôi mắc một căn bệnh, chữa mãi chưa khỏi mà trong nhà cũng hết sạch tiền. Đồng lương hợp đồng của chị ở quê không đủ đi dự vài đám cưới trong một tháng. Chị nhắm mắt lấy anh để có tiền lo thuốc thang cho mẹ và tôi không phải nghỉ học ngang chừng.

Ngày nhà trai mang lễ xuống làm lễ ăn hỏi là một ngày trời mưa tầm tã. Mây đen từ khơi xa kéo nhau về ùn ùn phủ kín bầu trời. Hơn chục người bên họ nhà trai ướt như chuột lột, đồ lễ ướt nhèm. Chị ngồi trong buồng khóc. Tôi tưởng như nước mắt chị rơi còn nhiều hơn mưa lớn ngoài trời. Bất ngờ, chị ôm một bạch gù rồi lao đi giữa trời nước bạc trắng. Tôi chạy theo, cổ rất bỏng gọi chị. Gió thốc lên rồi ném từng vốc nước vào người rất rạt. Chị chạy ra

cồn cát rồi ào xuống biển, đoạn chị tung tất cả những gì cầm trên tay lên trời. Tôi đau xót, chết lặng nhìn chị gào lên trước biển cả bao la trong tiếng sấm xé rách bầu trời. Dưới ánh chớp nhoáng nhoàng, tôi thấy những lá thư anh Tú gửi cho chị dập dềnh trên mặt nước rồi bị sóng cuốn đi.

Anh Tú và chị yêu nhau lắm nhưng bị hai gia đình ngăn cản. Anh là con một trong một gia đình giàu có, lại là trưởng họ nên mẹ anh muốn anh lấy người bà đã lựa cho theo bà thì đã ” môn đăng hộ đối”. Anh học đại học ở trên Hà Nội nhưng vẫn luôn viết thư về cho chị đều đặn tuần hai lá. Hình như tình yêu càng ngăn cản thì lại càng mãnh liệt. Những lá thư anh gửi về nhà bị mẹ ” tịch thu” và đốt sạch. Mẹ đã hết lời phân giải nhưng chị vẫn yêu anh. Mẹ giận chị lắm, vì chị yêu anh Tú mà gia đình anh ấy tỏ ra coi thường nhà tôi nghèo nàn. Thế rồi anh Tú gửi thư về cho chị theo địa chỉ của chị Hạnh bạn thân của chị ở xóm trên. Và tôi là người chị nhờ lên lấy thư. Tôi trở thành ” sứ giả tình yêu” của chị lúc nào cũng không hay nữa. Ở cái tuổi lên mười, được dúm vào tay vài cây kẹo mút hay mấy thứ đồ chơi mà anh mang từ thành phố về thì mọi chuyện còn lại thì ” nhỏ như con thỏ”. Tôi mong anh về còn hơn cả chị ấy chứ.

Những lá thư làm chị thao thức bao đêm không ngủ. Có lúc, chị ấp lá thư anh vào ngực mình chìm vào một miền hạnh phúc ngọt ngào. Lúc đó, chị thật đẹp. Vẻ mặt tròn đầy đặn thánh thiện như búp măng hơn bởi đôi mắt long lanh niềm vui sướng dâng trào. Chị cười, nụ cười toát ra từ trái tim. Chưa hiểu tình yêu là gì nhưng tôi vô cùng ngưỡng mộ tình cảm của hai người.

Tôi ôm chặt chị và cũng khóc: - Không yêu thì chị đừng lấy!- Tôi gào lên trong mưa. Chị trả lời, giọng đầy nước:

- Chị không được quyền sống cho riêng mình, khi nào lớn, em sẽ hiểu.

Với chị, tôi mãi là thằng em bé nhỏ luôn cần sự che chở từ nơi chị.

Ngày chị cưới chồng mưa cũng vẫn vũ bầu trời. Suốt từ đêm hôm trước đến lúc đưa dâu không lúc nào ngớt hạt. Đang mùa biển động nên sóng cứ gầm gào ném theo gió vào đất liền những âm thanh nghe càng não ruột. Dì tôi chép miệng:

- Con này chưa đi đã chạy rồi số chỉ khổ thôi...

Chị mặc váy trắng cầm ô qua chỗ tôi. Tôi mím chặt môi để khỏi bật ra tiếng nấc, chị cốc đầu tôi:

- Nhóc yên tâm, chị lập trình sẵn cho mình mọi thứ rồi.

Tôi nhìn theo chị bước lên xe hoa y hệt một con rô bốt. Cô dâu trong ngày cưới mà như kẻ vô hồn.

Mưa tạnh, buồn quá tôi lang thang ra cồn cát. Tôi nhận ra anh Tú đang ngồi như một pho tượng trên dạt muống biển. Trên tay anh là một vòng hoa tím được kết từ những dây xanh bò trên cát nóng. Anh nói giọng như khóc:

- Nhi bảo anh, hoa muống biển mọc lên từ biển mặn, từ cát nóng nên nó mới có màu tím son sắt như thế. Nó thủy chung như lòng người quê biển...

Tôi ngồi xuống bên anh:

- Anh có giận chị Nhi không?

Anh lắc đầu:

- Anh hiểu chị. Anh sẽ đợi chị thêm năm năm nữa. Nếu cuộc sống của Nhi tốt đẹp thì sẽ không sao. Anh linh cảm cuộc hôn nhân này có nhiều bất trắc...

Ngừng một lát, anh nói tiếp:

- Anh bảo chị ra đây ném hết thư đi. Anh không muốn chị em mang theo thư của anh nữa đâu có sự hiểu lầm khiến chị em sẽ phải khóc. Hoan là bạn anh, anh hiểu nó.

Giọng anh nghẹn lại: - Anh trách mình nhiều lắm. Anh yêu chị em mà không mang hạnh phúc đến được cho Nhi. Anh còn đang đi học, anh còn phải phụ thuộc gia đình...

Tôi siết nhẹ tay anh. Tôi còn bé, chắc khó khăn lắm để anh nói ra những lời vừa rồi nhưng không ai hiểu tình anh dành cho chị như tôi nên anh mới trút nỗi lòng mình như thế. Chúng tôi ngồi như vậy đến lúc trăng lên cao mới ra về.

Chả cần mang theo thư của anh thì chị tôi cũng phải khóc sau ngày cưới được một tuần. Chị về nhà tức tưởi. Hỏi mãi chị mới khóc lóc kể lại rằng, sau đám hỏi, em trai anh rể tôi đi biển nhặt được một lá thư của anh Tú gửi chị dặt trên dải rau muống biển, chữ nghĩa đã nhoè nhưng đọc cũng hiểu được nội dung. Đêm tân hôn, anh Hoan mang lá thư ra tra hỏi. Và những đêm sau nữa, bóng đêm với chị là một cực hình khi cơn ghen của chồng nổi lên. Mẹ vút va li quần áo của chị ra ngoài ngõ đoạn lấy con dao mài chém mạnh vào cột cổng:

- Nhà này không còn bố nhưng vẫn còn nóc. Con gái xuất giá sướng khổ cũng phải chết ở nhà chồng. Tao cấm cửa.

Giữa lúc chị van xin mẹ cho chị trở về nhà thì anh Hoan rờ xe máy phi thẳng vào sân. Chả biết anh nói gì với mẹ mà mẹ dỗ chị:

- Chồng nó có yêu thì nó mới ghen. - Mẹ quay sang anh: - Mà con Nhi nó đã tự vút hết đi rồi, nó đã đoạn tuyệt với quá khứ rồi thì anh đừng như thế nữa.

Anh cúi đầu vâng dạ rồi đưa chị đi. Mẹ nhìn chị vừa lên xe vừa gạt nước mắt ra khỏi đoạn ngõ thì ngồi phịch xuống sân. Mẹ khóc. Thử nước mắt khô như muối rang chảy vào lòng.

Hết tháng phép, anh rể trở lại nước bạn làm việc. Chị có mang và ốm nghén rất khổ sở. Chị bị áp lực từ phía nhà chồng, nếu không sinh được con trai thì anh ấy sẽ lấy vợ khác. Chị buồn. Mẹ luôn động viên phải giữ cho tâm mình được vui vẻ để sinh được đứa trẻ khoẻ mạnh, thông minh. Hôm chị đi siêu âm, bác sĩ cho biết, đứa bé chị mang trong người là con trai thì mẹ tôi mừng lắm, mẹ như trút hết được nỗi lo đè nặng trong lòng.

Ngày Nhím chào đời cũng là một ngày mưa. Mưa tháng tám hể đâu có cơn đen là giọt nước rơi ngay chỗ ấy. Cơn mưa giông của vùng này vẫn thế. Tưởng có bao nhiêu nước ở biển ông trời hút hết lên đổ xuống đất liền. Chị ôm con trong tay mình sau những cơn đau vật vã lúc sinh nở rồi nhìn mưa qua ô cửa kính của nhà hộ sinh. Nước trắng trời. Dưới sân, nước chảy ngập ngang bắp chân:

- Từ nay trở đi, chị có con là mục đích để cố gắng rồi em à...

Giọng chị buồn, sưng nước. Có một bàn tay vô tình bóp mạnh tim tôi đau

nhói. Sao những gì đáng nhớ xảy đến với chị đều có mưa thế này?

Nhím đầy tháng, mọi người nội ngoại đến chúc mừng. Bố chồng chị hỉ hả ôm đứa cháu đích tôn của mình kể lễ chăm chị ở cử thế nào. Qua lời ông ấy, có người buột miệng khen chị tốt số lấy được chồng có điều kiện. Chỉ mình tôi biết, chị quay mặt vào tường căn môi đến bật máu để cố ngăn dòng nước mắt chực rơi.

Ngày giỗ bố tôi, mẹ gọi điện xin thông gia cho mẹ con chị về cúng giỗ rồi ở chơi vài hôm. Họ đồng ý, tôi đạp xe đón chị. Đến nơi, thấy chị đang cho con ăn đĩa cháo bột mà mắt đỏ hoe. Chị giục tôi về trước. Đầu giờ chiều, chị mới tới, vút uỳnh xe đạp chạy vội vào nhà thả cho bố nén nhang rồi hốt hải ra về. Chị bảo thằng nhỏ đang sốt lên chị không ở lại thêm được. Tôi nghi hoặc. Lúc tôi ở nhà chị về, Nhím vẫn còn khoẻ mạnh, tôi gọi nó còn cười toe toét cơ mà. Mẹ chép miệng, trẻ con thì nó thay đổi như thời tiết ấy...

Mấy tháng sau, chị Hạnh mới cho tôi biết, ngày nào ra trường chị cũng khóc với chị ấy. Chị tôi khổ quá. Anh Hoan nói dồn tiền làm ăn bên đó nên không gửi tiền về cho bố mẹ như trước nữa cũng chả cho chị được một xu để mua tã cho con. Bố mẹ chồng tưởng anh gửi về cho chị, sợ chị đem hết tiền về lo cho đằng ngoại nên hành chị ghê lắm. Hôm giỗ bố tôi, chị ấy phải nhờ người nhắn với chị Hạnh gọi điện đến nhà báo lên trường họp hội đồng vì có việc gấp để chị được ra khỏi nhà. Bố mẹ chồng không cho chị về cúng giỗ. Quần áo của chị ấy không được giặt nước giếng mà phải mang ra sông. Điện ngủ không được thả, ti vi không được mở xem còn chiếc xe máy thì đắp chiếu để đó không được tự ý lấy đi dạy học. Chị dè xèn từng đồng lương ít ỏi của mình để mua tã, quần áo và sữa cho con, cũng may chị được vào biên chế, tiền ăn góp nửa lương còn lại một nửa với bao khoản chi tiêu chứ lương hợp đồng vài đồng bạc thì chị tôi không biết xoay sở thế nào. Những lúc thằng nhỏ ốm, chị phải vay mượn bạn bè để mua thuốc. Anh Hoan sợ chị ” tình cũ không rủ cũng về” nên nhờ bố mẹ ở nhà quản lí chị khiếp lắm. Chị không muốn mẹ tôi biết, chị sợ mẹ buồn...

Tôi choáng váng như ở một khoảng trống không trọng lượng. Thương chị đến thắt lòng mà tôi không biết phải làm gì. Đêm đó, tôi không ngủ ra ngoài sân ngôi. Thỉnh thoảng, chị cũng tạt qua nhà nhưng chưa đầy mười phút chị đã ra về. Chị luôn nói là bận . Nhưng tôi đâu biết rằng, chị đã phải tranh thủ lúc ra chơi vào thăm mẹ....

Sinh nhật Nhím đầy tuổi anh rể về phép. Anh chở hai mẹ con chị về nhà tôi chơi mỗi tối mà chả thấy chị cười bao giờ. Chị đi lại làm việc gì đó y hệt một người máy ngày một héo mòn hơn. Mẹ cắt và sắc cho chị vài thang thuốc sản nhưng chị không chịu uống. Hôm anh lên máy bay trả phép, chị vét đến đồng tiền cuối cùng đưa anh để anh bù vào tiền thuê xe ô tô chở anh ra sân bay. Tôi ngập ngừng:

- Thế tiền của anh ấy đâu?

Chị im lặng bỏ đi. Thấy chị vậy, tôi cũng không hỏi thêm gì nữa.

Mấy đứa bạn rủ tôi đi uống cà phê trên phố huyện. Thăng Tiến đi lao động cũng ở cùng nước với anh rể mới về bô bô kể chuyện cuộc sống bên Tây thế nào. Tôi chả lạ gì tính nó, khi nó đã “phát” thì khó ai giữ lại miệng nó ngừng hoạt động được nhưng được cái tốt tính, không bao giờ nói xấu ai. Tôi hỏi:

- Thế có gặp nhiều đồng hương bên đó không?

- Có chứ nhưng “đồng khới ” không phải ai cũng tốt. Xã mình có ông Hoan làm cùng công ti với tớ nhưng ở trên ” tổng”. Kiêu lắm. Tớ chả thèm thân thiện. Gặp mặt tớ chào chả bảo tớ sao, những lần sau gặp, tớ coi như không biết. Cũng chả ra sao cả, cặp với con ô sin người mình làm cùng bên đó lại cỡ bạc thâu đêm được đồng lương nào hết sạch, hôm rồi hỏi vay tiền tớ....

Một đứa lấy tay bịt miệng Tiến lại, nó lúng túng thanh minh rằng nó không biết đó là anh rể tôi, rằng nó nói đùa... Tai tôi ù đặc đi, tôi đã nghe trọn những điều mà tôi không nên nghe rồi. Tôi nói lại với chị những mong chị tìm cách nào đó níu giữ hạnh phúc của chị vốn mong manh. Chị bình thản đến không ngờ:

- Chị biết hết rồi em ạ. Anh ấy còn thách thức chị cho chị xem tin nhắn và hình hai người chụp chung nhưng chị chả thèm nhìn. Anh lồng lên như một con thú hoang lao vào đánh chị. Chị sẽ sống cho con một cái vỏ gia đình em à. Chị em mình mất bố từ nhỏ, chị không muốn con chị phải thiếu thốn tình cảm. Con người ta sống khổ nhất là sinh li tử biệt. Thôi đừng để mẹ biết nghe chưa?

Mưa. Lại một cơn mưa như trút nước trong màn đêm đen đặc. Có một trận

bão xa nên tàu cá tôi đi đánh thuê phải nằm bến. Mưa cùng gió đuổi nhau chạy qua hồi nhà ném nước lên mái tôn rào rào. Có tiếng xe máy vào sân, tôi hé cửa nhìn ra. Chị lung xùng áo mưa xuống xe bế Nhím con đi vào nhưng đến cửa đã nằm vật ra. Tôi đưa chị vào nhà. Cả người chị lạnh cóng. Lúc mẹ thay quần áo cho chị tôi lao đi trong làn mưa gọi y tá ngoài trạm xá xã. Rồi chị cũng tỉnh. Cu Nhím khóc chán rồi ngủ. Mẹ vuốt tóc chị, thở dài sông sượt:

- Bát đĩa còn có lúc va chạm nữa là. Nhấn nhin rồi mọi chuyện sẽ qua thôi con à.

Chị vô cảm nhìn trần trần lên trần nhà.

Sáng sớm hôm sau, bố mẹ chồng chị đã có mặt ở nhà tôi đòi bắt thẳng bé. Nó tỉnh ngủ ôm chầm lấy mẹ khóc ré lên. Chị không chịu. Ông bà ta tru tréo chửi rủa nhà tôi chả ra gì. Rằng nhà tôi nghèo hèn, bố tôi mất mẹ tôi phải đi làm thuê để sống, chị tôi không ai thèm lấy mẹ con tôi phải ”lừa” con trai ông ấy vào tròng để có chồng, lương giáo viên ba cọc ba đồng không đủ ăn, họ bảo con trai họ bỏ chị để lấy người khác đi nước ngoài có nhiều tiền rồi đưa tiếp ba lá đơn li hôn anh rể đã kí sẵn gửi từ Qatar về bắt chị kí. Chị cầm bút kí hết, chả thèm đọc xem trong đó viết gì. Tôi ức lắm, cục uất lên tận cổ nhưng chị không cho tôi và mẹ nói gì, chuyện của chị, chị tự giải quyết. Khi ông ta đòi lại chiếc ấm điện mà anh Hoan mới gửi một người bạn từ bên đó về cho chị, chị trả luôn. Chiếc xe máy chị không trả vì giấy đăng kí xe mang tên chị. Đến lúc này, mẹ mới vỡ lẽ ra tất cả những gì chị đã cố chịu đựng. Mẹ gào lên đau đớn, tuyệt vọng:

- Cả đời tôi có làm điều gì thất đức đâu sao mà con tôi khổ thế này hả trời? Từ đời thượng cổ đến giờ, có ai đời bố chồng mang đơn li hôn bắt con dâu kí không?

Nói rồi mẹ quy xuống.

Đêm đó, trung tâm bão đi qua làng chài. Gió mưa quay cuồng gào thét. Những cơn gió điên giận ném xuống mái nhà những cành cây gãy. Mưa trút nước xuống, chảy lênh láng khắp nhà. Mặc. Không ai trong nhà tôi còn tâm trạng mà lấy thau hứng nước rồi đổ ra ngoài cho nền nhà khỏi ướt nữa.

Bốn tháng sau, anh về nước, quăng vào mặt chị thêm một lá đơn li hôn nữa. Chị nghẹn ngào:

- Em muốn mình sống cho con một cái vỏ gia đình. Em biết hết những gì anh làm bên đó rồi. Con cần một gia đình đầy đủ. Khi con lớn, mình chia tay.

Anh ta nhếch mép cười, cái cười đều giả và khinh nhục. Tôi đứng ngoài nhìn vào chỉ muốn đâm tan cái mặt đen nhẻm chả ra gì ấy ra làm trăm mảnh.

- Tôi không cần vợ cũng chả cần con. Không có tiền thì nghèo sẽ đi với hèn cô thừa biết rồi còn gì. Có tiền thích bao nhiêu vợ, bao nhiêu con mà chả được. Thân cô chỉ là một lời thách đố của lũ chúng nó ở nhà tán cô không nổi, tôi bỏ ra ít tiền, tôi có cô...

Chị hét lên, mắt nảy lửa:- Anh đưa đơn đây tôi kí. Hãy mau ra khỏi cuộc đời tôi.

Cầm lá đơn trong tay anh ta đặc thẳng cầm luôn chìa khoá xe máy Nhím chơi để trên bàn uống nước:

- Tôi về không có xe đi lại tán vợ nên cô trả xe tôi.

Thằng nhỏ kêu lên thất thanh đòi chìa khoá xe có con khủng long bằng nhựa mà nó thích. Giọng chị đặc đi:

- Chiếc xe giấy tờ mang tên em, một nửa mua nó là tiền mừng cưới của em, có ra toà cũng thuộc về em. Hàng ngày em đưa con đi học, đưa con đi chơi, đưa con đi khám bệnh và em đi làm lấy tiền nuôi con bằng chiếc xe này. Anh không còn lương tâm làm người thì mới lấy đi...

Mặc cho tiếng con non nớt gào thét đòi xe cho mẹ, anh ta vẫn cứ lạnh lùng cúi xuống, tháo chiếc ghế xe chị đã buộc vào đó để chở con hàng ngày ra. Chị ôm con vào lòng, lấy tay che mắt con lại giữa sân trong làn mưa rét cắt da thịt của tiết đại hàn quất vào mặt.

Cả ngày hôm đó, chị không ăn uống, không nói một lời nào, nằm bất động như một xác chết ở trên giường. Đêm đó, mẹ tôi thì thoảng lại sờ vào người chị xem chị thế nào, mẹ sợ chị nghĩ quẩn. Rồi chị cũng nói:

- Con sẽ sống thật tốt vì Nhím cũng như mẹ đã sống vì chị em con. Mẹ yên tâm ngủ đi.

Mẹ suốt ngày nước mắt thương chị còn chị thì nước mắt đóng băng trong lòng rồi. Bố anh ta còn mang đơn lên trường chị công tác yêu cầu ban giám hiệu và cả lên phòng Giáo dục huyện nữa đuổi việc chị vì chồng chị không có nhà mà dám bỏ về nhà đẻ, để khi toà xử li hôn chị không được nuôi con.

Mẹ lo lắng. Chị trấn an mẹ:

- Con vẫn làm tốt công việc của mình không ai có thể đuổi việc con được. Dù có bị mất việc, con vẫn được nuôi con vì cháu chưa tròn hai tuổi. Con còn hai bàn tay, có nhiều việc con có thể làm để sống tốt mẹ à.

Chị tôi trở nên nổi tiếng trong vùng nhờ lá đơn kiện vô lí và tàn độc của ông nội con trai mình. Có nhiều lời bất bình của mọi người bênh vực chị tôi đã được nghe.

Chị chia tay chồng và giành quyền nuôi Nhím con. Một tháng sau, bố anh ta thăm cháu và vẫn đòi thằng bé vì nó là đứa cháu đích tôn thờ phụng hương hoả cả chi tộc họ Phạm ở thôn Bái Kiện. Chị đưa ra quyết định của toà án. Ông ta đành chịu và rút lại một tờ giấy viết bằng mực đỏ đoạn tuyệt Nhím con. Đọc xong, chị cười, tiếng cười khiến tôi nổi da gà. Mẹ tưởng chị điên, ôm chầm lấy chị mà lay mà gọi...

Tôi kể cho chị nghe về cuộc gặp mặt vô tình với anh Tú trên chuyến xe buýt sáng nay khi anh từ thành phố về nhà. Giờ anh đã thành đạt, có công ty riêng. Anh vẫn chưa lấy vợ. Anh biết hết tất cả chuyện của chị nhưng anh hiểu tính chị, anh để thời gian cho lòng chị tự chữa lành vết thương. Anh muốn thực hiện lời hứa khi xưa. Chị thả vòng hoa tím vừa kết xong xuống biển rồi sẽ sàng:

- Yêu một người đã khó, quên một người lại càng khó hơn. Giờ chị thế này... Mọi chuyện cũng đã qua rồi em à. Chị không được ích kỉ. Với chị, anh sẽ phải trải qua rất nhiều khó khăn nữa. Chị tin anh ấy nhưng cũng không muốn anh ấy khó xử.

Vòng hoa lại càng trôi xa hơn khi có đợt sóng liếm vào bờ cát.

- Chị mong anh ấy hạnh phúc. Với người khác , anh ấy sẽ nhẹ lòng hơn nhiều. Chị sẽ sống vì con em à. Mặc dù một mình nuôi con sẽ vất vả nhưng được làm mẹ cũng hạnh phúc lắm rồi.

Chị chỉ xuống vạt ruộng biển:

- Em có thấy loài cây này đặc biệt không? Giữa thời tiết khắc nghiệt nắng to, cát nóng như chảo rang thế này mà nó vẫn xanh tốt và nở những nụ hoa thật đẹp. Cây cỏ còn biết vươn lên khó khăn thử thách để mà sống cho có ý nghĩa nữa là con người.

Thủy triều dâng cao, hai chị em cùng rảo bước về nhà.

Nắng nóng kéo dài, sự oi bức ngột ngạt ấy khiến cho con người cũng chẳng muốn gần gũi nhau. Trời âm u vật vờ mấy ngày liền . Tàu cập bến đúng chiều ngày 1-6 để tôi thực hiện lời hứa với Nhím con về đưa nó ra biển chơi. Rồi cũng mưa. Những hạt mưa đầu tiên rơi xuống triền đê nóng bỏng, cháy xèo, bốc khói. Cái mùi nồng đậm của mưa gặp đất mặn bay xộc vào từng nhà. Tôi thích thú mở cửa đón mưa, hít căng lồng ngực hương nồng mát lạnh ấy. Từ trên gác cao của ngôi nhà mới xây, chị cùng tôi nhìn ra biển. Mưa chạy đua cùng gió reo vui trên mặt biển, mưa đan trên rừng vẹt phía xa, mưa ào ạt trên mái hiên nhà. Chị đắm mình vào từng sợi nước. Có lần chị nói, chị thích được ngắm mưa như thế này, mưa là sự kì diệu của thiên nhiên, khi đó trời đất giao hoà, là cho và nhận. Chị khẽ rung mình, cái rung mình tinh tế của cảm xúc...

Mưa tạnh. Tôi cùng mẹ con chị thả bộ ra biển. Có nhiều đứa trẻ đang chơi đùa trên cát. Qua cơn mưa, mặt biển sáng và êm dịu lạ. Không khí trong trẻo và mát mẻ vô cùng. Mọi thứ như vừa được gột rửa sạch sẽ. Trong phút giây ấy, tôi thấy mình như lạc vào một thế giới hư ảo, tinh khiết. Cầu vồng bảy sắc bắc ngang qua vòm trời in xuống mặt biển lăn tăn sóng. Nhím con reo mừng chỉ lên trời xanh. Và chị kể cho con mình nghe câu chuyện về cầu vồng. Lâu đài trên cát, công chúa, hoàng tử, bầy công...lại hiện ra như ngày nào. Lũ trẻ con nô đùa trên cát, tiếng cười giòn trong như pha lê hoà vào gió mát lạnh. Và hoa tím, ruộng biển vẫn tím long lanh khoe sắc. Vốc hoa lũ trẻ vừa tung lên đang xoay tròn xoay tròn từng nụ tím trên mặt nước. Lần đầu tiên tôi được ngắm biển sau cơn mưa thật đẹp và bình yên như thế.

Hân Du